

LECTURA 1

Maria

Tot va començar amb un sobre.
Bé, en realitat tot va començar fa un parell de dies,
quan la Sònia va venir al meu despatx.
La Sònia és la mestra de quart
i volia parlar amb mi d'un alumne.

—Es tracta del Guillem —va dir—.
Crec que ja te n'he parlat alguna vegada.

Tenia una tassa de te a les mans
i el remenava amb una cullereta de plàstic.

—És el nen a qui li agrada tant la Mary Poppins?
—vaig endevinar.

La Sònia va assentir amb el cap.

—M'agradaria que el veiessis —va dir.

Vaig somriure.
Tot i que no la conec gaire,
m'he adonat que la Sònia és una dona dolça
amb les idees molt clares.

—Què et preocupa? —li vaig preguntar.

LECTURA 2

Va tardar uns segons a contestar.

—Em sembla que el Guillem és massa feliç
—va dir amb un somriure estrany.

A continuació em va explicar
que la situació del Guillem és complicada.
És nou a l'escola, la mare ha marxat a treballar fora,
és molt sensible, li agraden els jocs tranquils,
només es relaciona amb nenes, no encaixa en el grup
i té una intel·ligència per damunt de la mitjana.

—Tothom esperaria que fos un nen conflictiu
—va afegir—, però no és així.
A primera vista, és un nen feliç. Diria que massa feliç.

—Creus que...?

La Sònia no em va deixar parlar.

—Crec que el Guillem pateix —va continuar—,
però ho amaga darrere d'aquesta imatge de felicitat.

LECTURA 3

Vaig mirar la cara de preocupació de la Sònia.
És una mestra que viu els problemes i les alegries
dels seus alumnes com si fossin d'ella.

Una mestra que s'implica en la seva feina.
I els comentaris que fins ara li havia sentit
sempre havien estat encertats.

—Crec que se sent desgraciat —va insistir—.
I que vol demanar ajuda, però no sap com fer-ho.

Abans que pogués dir-li res,
la Sònia va treure de la seva bossa un sobre blanc
i el va deixar a la taula.
Després em va mirar als ulls.

—Són uns dibuixos i algunes redaccions del Guillem.
Exercicis de classe, deures, feines —va aclarir—.
Te'ls he portat perquè te'ls miris amb calma.

Mentre s'apartava uns cabells de la cara i **esbufegava**,
jo vaig revisar la meva agenda.

~~—La setmana que ve tinc una hora disponible
a la tarda.~~

Quan **esbufeguem**, respirem de pressa
perquè estem nerviosos o cansats.

LECTURA 4

La Sònia va somriure.

—Perfecte! —va exclamar—.

Parlaré amb el pare del Guillem i et confirmaré la visita.

Aquella mateixa nit, després de sopar,
vaig encendre el televisor.

Volia entretenir-me una estona
amb les notícies o alguna sèrie.

Però no ho vaig aconseguir.

Seguia pensant en la Sònia i el que m'havia explicat.

I, tot i que estava cansada, em va vèncer la curiositat.

Així que em vaig preparar un te,

vaig sintonitzar una emissora de música clàssica,

em vaig posar còmoda al sofà,

i vaig obrir el sobre que m'havia donat la Sònia.

Hi havia dibuixos i fulls de quadern escrits a llapis.

Vaig començar a mirar el que el Guillem havia dibuixat.

I llavors vaig comprendre moltes coses.

2. La funció de Nadal, la paraula màgica i la caseta del jardí

LECTURA 5

Guillem

A l'escola estem preparant la funció de Nadal.

Jo actuaré amb la Nàzia.

Com que tots dos som nous,
ningú volia actuar amb nosaltres.

I per això la Sònia ens va posar junts.

—I què us agradaria fer? —ens va preguntar.

La Nàzia no va contestar.

Com que és de fora, li costa una mica parlar català.

—Podem cantar una cançó de la Mary Poppins?

—vaig preguntar jo.

—És clar que sí —va dir la Sònia amb un somriure—.

Quina cançó voleu preparar?

Em vaig posar tan content

que el cor va començar a bategar-me molt fort
i em van venir ganes de fer pipí.

—La cançó de la paraula màgica! —vaig contestar.

La Sònia em va mirar amb cara estranya.

~~però tot seguit va recuperar el somriure i va dir:~~

LECTURA 6

—D'acord, doncs! M'ho apunto.
El Guillem i la Nàzia cantaran la cançó
de la paraula màgica.

Des de llavors,
algunes tardes la Nàzia i jo assagem a casa.
Però no és fàcil, perquè a la Nàzia li costa molt
aprendre's la paraula màgica:
«Supercalifragilisticoespialidós».
I mira que la vaig escriure en un full
amb lletres ben grosses.
I que li he posat moltes vegades l'escena de la pel·lícula.
Però no hi ha manera!

Quan s'equivoca, la Nàzia riu
i es tapa la boca amb la mà.
Però jo no ric.
Falta poc perquè arribi el dia de la funció
i estic una mica nerviós.

Les tardes que no assagem,
la Nàzia i jo berenem pastissos de mel i ametlles
al supermercat dels seus pares.
~~Després fem els deures al magatzem,
una sala molt gran sense finestres
que és on viuen la Nàzia,
el seu germà Rafiq i els seus pares.~~

LECTURA 7

De vegades, la Nàzia ajuda la seva mare al supermercat i jo marxo a casa per no molestar-la.

Quan el papa no és a casa,
m'agrada posar-me la pel·lícula de la Mary Poppins
i cantar-ne les cançons.

Algun cop fins i tot he ballat amb un abric de la mama
que agafo de l'armari sense que el papa ho sàpiga.

I si de sobte sento que arriba a casa,
me'l trec de seguida i l'amago sota el llit.

Una vegada el papa em va enxampar
vestit amb roba de la mama
i es va empipar tant que vaig haver de prometre-li
que no ho tornaria a fer mai.

Mai, mai, mai.

Les tardes que el papa és a casa,
repassem els deures o mirem la tele junts.

~~Després em fa el sopar i aviat me'n vaig al llit,
perquè ell es posa a l'ordinador
a escriure correus a la mama.~~

~~I quan escriu correus a la mama,
el papa s'estima més estar sol.~~

~~La tarda de dijous, però, va ser diferent.~~

~~Quan va sonar el timbre de l'escola i tothom va marxar,
la Sònia em va acompanyar a la caseta del jardí.~~